

K. BOUTER

DE AVONTUREN
VAN
SUSKE VAN SCHIL
OP DEN GLAZEN BERG

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

K. BOUTER

De Avonturen van Suske Van Schil op den Glazen Tooverberg

PENTEEKENINGEN VAN ELZA VAN HAGENDOREN

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

DE AVONTUREN VAN SUSKE VAN SCHIL OP DEN GLAZEN TOOVERBERG

Suske Van Schil was een muzikant. Meer en beter dan dat : Hij was zeven maal muzikant, want hij bespeelde zeven instrumenten. Het spreekt dat hij voor ieder instrument een bijzondere kennis moest hebben. Ge kunt denken wat voor een geleerde bol hij was. Met al dat beleefde Suske, naast zijn vele goede, ook kwade dagen. Hij liep het land af en de kermissen en werd natuurlijk overal goed ontvangen, want muziek is leven en leven geeft blijheid en doet dansen. In den zomer was het zijn goede tijd. Tijdens de winterdagen ging het slapper, hoewel hij gelegenheid vond, hier en daar, een feest op te luisteren met al de zoete akkoorden van zijn muziekinstrumenten. Alles bijeen gegoooid brachten de goede de kwade dagen in evenwicht en, bij het sluiten van het oude jaar, mocht Suske gaan slapen, in het blijde vooruitzicht, dat het nieuwe jaar niet slechter zou zijn dan het voorgaande.

Suske was een nette jongen, lang opgeschoten, steeds keurig gekleed, flink geschoren en met een haarbos zóó groot! waarop z'n tophoed rustte als de kop van een zwaan, te midden van een pluimenlijf.

Ge zult me vragen hoe Suske het gedaan kreeg om de zeven instrumenten samen te bespelen.

Het was zoo eenvoudig als gemakkelijk. Onder zijn kin was een Panfluit bevestigd. Hij had den mond maar vooruit te zetten om aan de zeven rietjes de heerlijkste tonen te ontrukken, zoo glorievol en tevens zoo weemoedig als aan een schalmey. Zoo had hij de handen vrij om een op zijn buik hangende harmonika te bespelen. Op zijn rug was een groote trommel bevestigd, waarboven een triangel stond en een paar koperen bekkens. Triangel en bekkens waren aan den rechervoet met een snoer bevestigd. Een kleine snok liet den triangel werken, een heviger ruk sloeg de bekkens met groot gedruisch tegeneen. Met een druk van zijn arm werkte de met huiden onttrokken hamer op het ezelsvel. Zijn punthoed was versierd met een driedubbele rij bellen. Wanneer hij zijn hoofd schudde klonk de zang van dertig vergulde klokjes zoo schoon als de beiaard van Mechelen, en toen men Suske vroeg of het gedaan was en hij schudde ontkennend het hoofd, dan klonk het dertigmaal « Neen ! » In den linkersak van zijn vest zat een blaasbalg. Wanneer hij daarop drukte begon het orgeltje dat onder de trommel was gebonden zijn schrijnend lied te mengen in de harmonie der veelvuldige instrumenten.

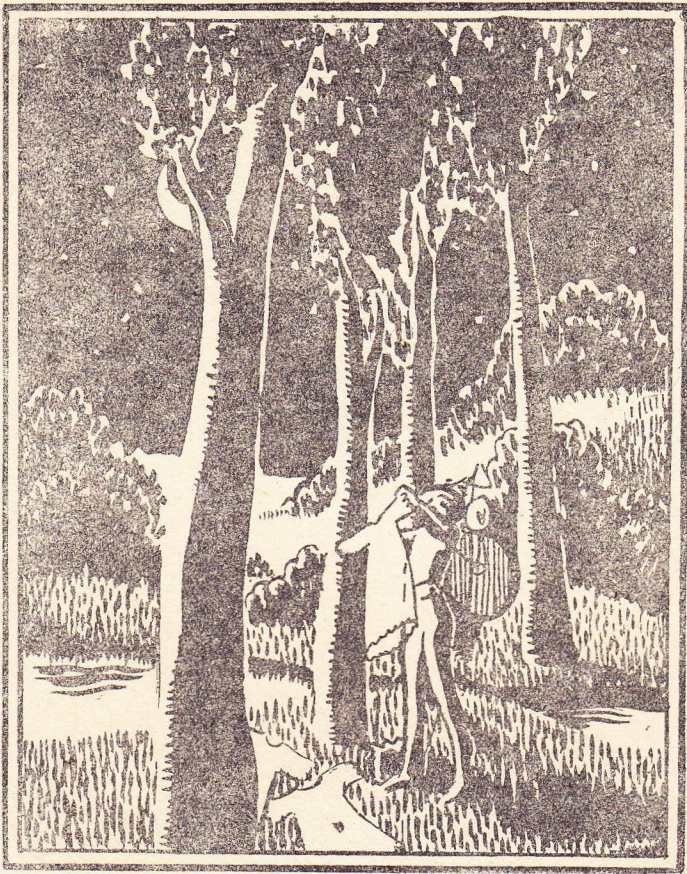
Ge moet niet vragen hoe de jeugd te samen liep als ze, van af de eerste huizen van hun dorp, al dat geschetter, geklingel en getrommel hoorde klinken. Ze namen hun kloefen ter hand en liepen kouselings of blootvoets, zoo hard ze loopen konden, den muzikant te gemoet onder het luidruchtig geroep :

— Suske Van Schil is daar !

En ze waren allemaal welkom bij Suske. Voorafgegaan door de luidruchtige, joelende, hossende bende, deed Suske triomfantelijk zijn intrede in het dorp.

Als hij moe van blazen was op zijn Panfluit, zong hij. Hij had een prachtige tenorstem en wat hij zong was steeds romantisch en ontroerend. De meisjes werden er koud van tot in den wortel van hun haar.

Dat was het leven van Suske Van Schil : Altijd op wandel. Altijd vol muziek. Overal vreugde en blijdschap brengend. Zoo verdiende hij zijn brood dat hij smakelijk mocht beboteren.

Op zekeren avond dat Suske, langs een waterkant, huiswaarts keerde zag hij, op den oever, drie stukken ondergoed liggen.

— Fijn goed ! zei Suske.

Hij nam een der stukken op, bekeek het een wijl en, verstrooid zijnde, stak hij het in een zijner zakken in plaats van het terug op den oever te leggen. Zonder verder aan het opgeraapte te denken bereikte hij zijn huisje, at een brok, speelde nog een wijsje, ter eere van de ondergaande zon, en legde zich vervolgens te bed.

Gewoonlijk sliep Suske in zoodra hij zich nederlegde. Ditmaal kon hij den slaap niet vatten. Hij was zenuwachtig, keerde en draaide zich van links naar rechts.

— 't Is te warm ! dacht Suske. Ik ga 't venster wijd openzetten.

Hij deed zulks en legde zich weer neder. Verloren moeite, slapen kon hij niet.

Ineens docht het hem dat iemand langs het venster was binnengetreden en hem zacht bij zijn naam riep. Hij had zich al eens opgericht, in de donkerte gekeken, echter zonder iets of iemand te zien.

Nu hoorde hij weer duidelijk die stem.

— Hé, wie is daar ? vroeg hij.

Hij keek strak voor zich uit, zag echter geen steek voor de oogen. Toch voelde hij dat er iemand aan zijn bed stond.

Van ontroering klopte er iets in zijn keel. Hij moest een paar malen slikken voor hij voor de tweede maal iets kon uitbrengen.

— Hé, is daar iemand ?

— Ja, antwoordde een stemmetje. Ik ben hier !

— Ik ! Wie is dat ?

— Dat ga ik u niet zeggen, want daarvoor ben ik hier niet gekomen.

— Waarom zijt ge dan hier ?

— Gij hebt mijn onderkleed opgeraapt en in uw zak gestoken. Ik kom het terug halen.

— Och, God, ja ! riep Suske zich nu herinnerend. Ik deed het zonder erg. Ik was dat heel en al vergeten. 'k Ga het u terug geven, maar zeg me eens wie ge zijt.

— Neen ! klonk het beslist.

Suske had weer moed gekregen. Nu hoorde hij dat het een meisje was en geen boosdoener. Om haar te plagen zei hij :

— Hewel, als ge niet zegt wie ge zijt, krijgt ge het niet terug.

— Dan zijt ge een oneerlijk mensch, Suske !

Dat raakte den muzikant als een schot.

— Niet waar ! riep hij.

— Wel waar !

— Niewaar. Dat dingetje slingerde daar langs den weg en ik heb het eerlijk en eerlijk gevonden.

— Natuurlijk hebt ge dat, maar nu ge weet dat het mij toebehoort, geef het mij terug.

— Dat kan iedereen zeggen, zei Suske weer plagend.

— Denkt ge misschien, man, dat ik voor zoo'n dingetje, zooals gij het noemt, te midden van den nacht bij iemand zou binnendringen ? Maar het is me onmisbaar. Geef het me dadelijk terug !

Haar stem klonk nu smeekend.

— Neen, eerst zeggen wie ge zijt.

Er heerschte een oogenblik stilte.

Eindelijk hernam het stemmetje :

— Als u dat zoozeer belang inboezemt en ge zoo ongenadig zijt voor mij, zoo moet ik het u wel zeggen : ik ben een koningsdochter...

Suske sprong op. Hij keek rond zich of de kamer wel goed in orde lag en 't stof overal afgeveegd, maar hij zag natuurlijk niets.

— ...Een booze heks, vervolgde zij, heeft me, toen ik eens heel alleen in 't park wandelde, evenals vroeger mijn twee zusters, meegevoerd en nu zit ik op een kasteel, boven op een glazen berg. Mijn zusters en ik gaan iederen dag, zooals wij dat in het ouderlijk huis gewoon waren, een bad nemen. Indien iemand onzer een stuk goed mist dan kunnen wij niet meer terug. Als de heks ons des morgens aan tafel zou missen zou ze ons zoeken om ons den nek te kraken. Mijn zusters zijn reeds terug gevlogen. Ik bleef alleen achter en zoo zal deze nacht de laatste van mijn leven worden. En dat zal uw schuld zijn, Suske Van Schil ! Ik wil echter nog niet sterven, ik ben nog zoo bitter jong en heb nog steeds hoop dat de toovermacht der oude zal gebroken worden en ik nog eenmaal gelukkig bij mijn ouders zal leven...

Suske hoorde haar zachtjes snikken. Zijn hart werd dik van compassie. Hij had zichzelf wel kunnen aframmelen om zijn wreedheid. Hij sprong uit 't bed, liep naar zijn frak en bood aan de onzichtbare het kleedingstukje aan.

— Hier zie, mijn jong, goed kind, sprak hij bewogen. Kan ik verder voor U iets doen om U terug naar uw vader te brengen ? Ik ben heel vlug en zeer sterk en bespeel zeven instrumenten ineens.

— Al bespeeldet gij er duizend, mijn vriend, nog zou het u niet gelukken

het kasteel te bereiken. Zoovelen hebben het al beproefd, maar nutteloos. Neen, nooit, nooit zult gij mij uit de handen dier booze vrouw kunnen verlossen, want de berg is zoo glad als een spiegel.

— Ik zal op mijn kousen loopen, of pik aan mijn zolen smeren, of...

— Ach, neen, mijn vriend, 't zal niet gaan !

— Ik ga het toch eens wagen.

— Ge zijt een brave jongen, Suske. Als gij het toch beproeven wilt, ga ik u iets zeggen : De glazen berg ligt te midden van een onmeetlijk bosch, uren lang, uren breed en wordt bewaakt door reuzen, die de redders opeten.

— Menscheneters ! riep Suske. Met een wip en een draai sla ik hen in frut !

— Niemand kon zulks, tot op dit oogenblik, zei het prinsesje treurig.

— Dat zullen we zien ! riep Suske. En verder ?

— Verder... verder mag ik u niets meer zeggen.

Meteen hoorde Suske een vlerkengeruisch en was het prinsesje den nacht in. Dubbend bleef Suske over heel het geval napeinzen.

— Wat een raar historie ! zei hij. Glazen berg, tooverheks, reuzen, menscheneters ! Ik heb in mijn leven al veel gehoord en veel gezien maar zoo iets zou ik zelf nog niet kunnen droomen. Wat er ook van zij, ik wil het er op wagen. Prinsesje, waar ligt het bosch ergens ?

Hij kreeg geen antwoord. Alles was weer stil, weer donkere nacht.

— Wollepot ! lachte Suske. Nu ben ik even wijs !

Hij legde zich te bed en sliep in. Geen prinsessen, geen menscheneters, niets ter wereld had hem in zijn slaap kunnen storen.

Wanneer hij des anderendaags wakker werd stond de zon juist op en scheen door zijn venster. Onmiddellijk kwam hem het zonderlinge bezoek in 't geheugen. Een groot medelijden vervulde hem voor de arme gevangenen die hij nu wist te zijn in de macht eener tooverheks.

— Wollepot ! riep hij, er moge van komen wat wil, ik trek er op af. Dag, zon ! Dag vogels en dag boomen ! Goeien morgen, allemaal.

Hij at rustig z'n boterhammen op, waschte zich en bracht het woud van zijn haarbos in orde. Toen kleepte hij zich, voorzag zich van al zijn instrumenten, stak een pakje boterhammen op zak en verliet zijn huisje.

— Nu naar de heks, riep hij uit. Maar waar ligt dat bosch ? Gij, zon, zeg me langs waar ik mijn schreden moet richten ! Naar het Oosten ? Goed. Vooruit, Suske. Vandaag zullen er ongewone dingen gebeuren !

Hij ging den vroegen zomermorgen in. 't Was allemaal blauw en zon buiten. De dag weefde zijn zilveren morgenkleed, er lagen millioenen diamanten op het gras der weiden en de vogels zongen hun eerste lied.

Spelend op zijn zevenrietjesfluit begeleidde hij de zangen der natuur zoo weelderig, rijk en harmonisch als een kunstenaar lijk Suske dat kon.

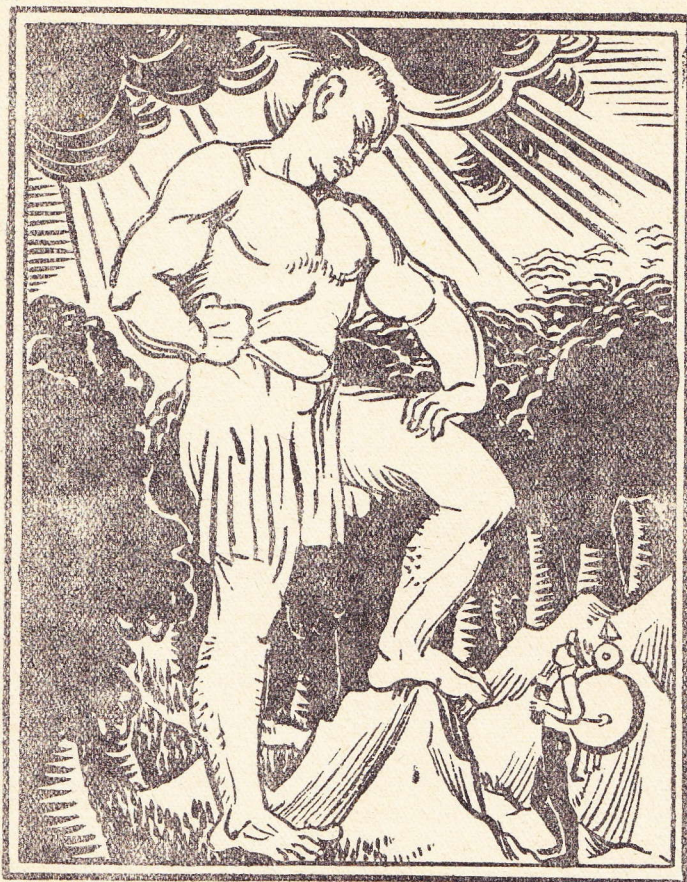
Hoe langer hij ging, hoe dichter de zon hem bescheen. Suske was reeds uren op weg. Het zweet krievelde onder zijn hemd. Hij zag rood als een rijpe appel. Nergens bemerkte hij een spoor van een woud. Alom, rond hem, lijnden de velden zich uit, tillend hun zware vrachten als een offerande aan de zon.

— Zou ik dan toch den verkeerden weg zijn opgegaan, mompelde Suske. Ware het zoo heet niet, ik keerde terug. Hallo ! Koeragie, Suske. Ge zult toch wel ergens belanden.

Twee volle uren stapte hij nog verder, hij ging den moed verliezen, toen hij plots, in de verte, als een berg van groen, de kruinen van een groot bosch bemerkte.

Hij versnelde zijn stap, tot hij eindelijk den zoom van een woud bereikte. Het was er donker, want de zon trachtte tevergeefs door het dichte getwigg te dringen.

Met grooten moed ging hij het wegeltje op dat door het woud slingerde

't Was er koel en stil als in den nacht, een stilte die afhangde. Hoe dieper hij doordrong, hoe stiller de stilte werd; ze werd dik als gelei. Er was niets te zien, niets te hooren.

Om den moed er in te houden, floot hij op zijn rietjes, zwingelde de bekens tegeneen, liet zijn orgeltje ronken, zijn met viltten omwonden hamer op het ezelsvel dreunen, den triangel klinken. De zeven instrumenten kwamen in werking zooals hij het nooit te voren had gehoord, 't maakte een oorverdoovend gedruisch en scheurde de stilte of een gansch muziekkorps karnaval vierde.

Opeens richtte zich een reus op, verschrikt door al dat leven, en stond als een mast voor onzen muzikant.

— Wel, drommels, gij kleine dwerg, bulderde hij. Wilt ge wel eens ophouden ! Al mijn tanden rammelen van dat gejangk ! Wat voert ge hier uit ?

Suske stopte ineens. Was me dat verschieten ! Zijn mond stond open van verbazing toen hij, in de hoogte, dien monsterkop van den woedenden reus zag.

— Ik ben Suske Van Schil ! zei hij schuchter.

— Wat, zeg op ! kreet de reus. Spreek luider ! Nog luider ! Nog luider ! zeg ik.

— Suske Van Schil ! schreeuwde onze vriend. Zijt ge doof ! Dat is nu de vijfde maal dat ik u mijn naam toeschreeuw. Ge moet me toch kennen. Iedereen kent me, Suske Van Schil ! Als uw tanden nu al rammelen, wat zal er dan van gansch uw gebeente geworden wanneer de tienduizenden, die ik voorafga,

allen te gelijk aan 't spelen gaan ! Arme man, dan zult ge over en weder geschud worden als een riet onder den wind.

— Wat moet al dat volk in mijn bosch ?

— Ze komen om u te vermoorden. Soep koken van uw karkas, uw gebeente afpeuzelen dat er geen stukske vleesch meer overblijft.

— Och, wat ! spotte de reus nijdig, maar wiens puttekens weerszijdens de neusvleugels wit werden van schrik. Och, wat ! Tien duizend dwergen. Tien duizend ! Als een mierenhoop trap ik die onder mijn laarzen kapot. Zóó zie ! Zoo !

Hij gaf een stamp op den grond dat hij tot zijn knie de diepte inschoot en Suske waggelde als een dronken man.

Hoewel zijn hart slechts een boontje groot was verzamelde onze muzikant al zijn moed, sloeg de bekkens met een hevigen ruk tegeneen en gaf een doffen slag op zijn groote trommel.

De reus sprong een stap achteruit.

Nu werd Suske nog stouter.

— Reus, ge hebt een grooten mond, riep hij. Maar wat zoudt gij tegen tien duizenden vermogen. Vóór ge den eersten gepakt hebt zouden zij u koud hebben gelegd, doorboord met tien duizenden scherpe pijlen. Als hagelslag zouden er dan evenveel looden ballen op uw kop terecht komen. Verstaat ge dat, reus ?

— Ja, ja, schreeuw zoo hard niet. 'k Hoor u wel ! riep de reus zenuwachtig terug.

In zijn binnenst, evenwel, stond zijn hart stil van angst. Hij wilde, als stoom uit een machien, een stroom van gemeene reuzenwoorden uithalen, maar er kwam geen geluid meer van zijn lippen.

Suske begon weder al zijn instrumenten te bespelen of hij den grooten prijs moest winnen.

— Schei toch uit, of ik geef u een vlaai zooals er nog nooit een te Lier gebakken werd.

— Geef maar op, kameraad, ik houd van vlaaien.

Intusschen keek hij om en zwenkte met zijn arm naar het onzichtbaar leger.

Door de dристheid van Suske getroffen week de reus een stap op zij en keek in de richting langswaar Suske gewent had.

— Weet ge wat, sprak hij nu zachter. Tegen al uw volk ben ik niet bestand. Houd die tien duizenden van mijn lijf en ge krijgt van mij alles wat ge hebben wilt.

— Goed, zei Suske. Nu toont ge u redelijk. Breng mij naar den Glazen berg en ik blaas onmiddellijk den aftocht.

— Kom hier, aardworm. 'k Zal u op mijn schouders dragen en u brengen waar ge zijn moet.

Suske werd, als een bliksem, op den schouder van den reus gezet.

— Hier zit ik hoog en droog ! zei hij.

En daarop begon hij weer te spelen op al zijn instrumenten.

— Wat doet ge ? vroeg de reus bleek wordend.

— Ik verwittig mijn mannen dat ze moeten rechtsomkeer maken. Weet ge dan niet hoe men den aftocht blaast ?

Wat weet een reus die in 't bosch woont en menschen eet zoo al ? Suske dacht er over na toen hij naast dit ontzaglijke hoofd op den schouder van het gedrocht zat, en zich nu aan zijn groote oor moest vastklampen wilde hij niet naar beneden, twintig meter lager, stuiken.

Na verloop van eenigen tijd zagen zij een anderen reus die Suske van zijn hooge zitplaats rukte en hem in zijn knoopsgat stak, gelijk een vreemde bloem.

— Nu zijt ge gedecoreerd in de Orde van onzen Leopold ! lachte Suske.

Vroolijk keek hij rond zich en zag in de verte een derden reus naderen, die weldra de dekoratie uit het knoopsgat van zijn kameraad rukte en het dwergje

op den rand van z'n hoed plaatste.

— Net een kokarde van ons ouwe gardeciviek ! spotte Suske.

Suske had op dien rand een wandeling als op een boulevard. Hij liep rond den hoed en had een uitkijk over de boomen, want ze liepen nu op een breeden weg, te midden van 't bosch. Ginder, heel in de verte, zag hij iets blinken. Hoe meer hij naderde, hoe sterker het licht werd. Torenhoog verhief zich een glazen berg, waarin de zon verblindend weerkaatste. Suske moest zijn oogen toenijpen wilde hij geen ongeluk aan zijn kijkers krijgen.

Aan den voet van den berg nam de reus hem van zijn hoed, zette hem op den grond, en wilde zich verwijderen.

— Hela, maatje, zoo niet, riep Suske. Ik moet boven op den berg.

— Ge moogt voor mijn paart gerust naar boven ! lachte de reus. Maar ik u daar brengen, ik denk er niet aan. Ik zou door de heks niet gaarne den kop ingedrukt worden. Salut ! Als ge valt komt ge terug naar beneden . 't Is zeer eenvoudig, want dan kunt ge herbeginnen.

Brommend verdween de reus in 't groote bosch.

Suske keek hem achterna, zoolang hij hem zien kon, loerde daarop eens naar het toppeke van den berg, raapte zijn moed bijeen, spuwde in zijn handen, trop zijn broekband op en klom nu naar boven.

Pardaf ! Voor hij den tweeden stap deed lag hij op zijn neus. Al de bellen op zijn punthoed rinkelden en uit de diepte van het orgeltje klonk een klacht als uit de dwalende ziel van een triestigaard.

Suske zuchtte en zei :

— 'k Geraak er nooit boven, de prinses heeft gelijk.

Hij zette zich met den rug tegen den berg, haalde zijn boterhammen uit den zak en begon smakelijk te eten.

Al etend keek hij rond zich. De berg stond te midden eener groote ruimte. Heel in de diepte, tegen het bosch, zag hij iets bewegen en hoorde hij twee reuzen kijven. De twist werd zoo nijdig en zoo hoog dat zij weldra handgemeen werden en zij elkander begonnen af te borstelen om prijs.

Suske vergat zijn boterham in den open mond te steken, zoo interesseerde hem de herrie.

— Waarom mag dat zijn ? vroeg hij zich af.

Al etend slenterde hij naar de vechtenden toe en sprak hen met zulke gemeenzaamheid aan of hij hen sinds lange jaren kende :

— Wat gebeurt er hier allemaal, kameraden ?

De reuzen staakten hun stampen en hun slagen en keken naar beneden, naar dat dwergje dat gezapig zijn brood kauwde en hen met ronde oogen vragend aanstaarde.

— Wat gebeurt er hier allemaal ? herhaalde hij. Dat is nu de tweede maal dat ik u zulks vraag.

— Wel, antwoordde een der reuzen. De zadel, dààr op den grond, hoort mij toe. Die lummel beweert nu dat hij zijn eigendom is en wil hem mij afhandig maken.

— Dat is niet eerlijk, zei Suske die weer een beet in zijn boterham deed. Maar waarom elkander bont en blauw en scheef slagen voor zoo een ellendige lor. Indien er nog een paard onder stond dan zou ik zulks begriipen.

— Eén paard ! kreet de reus. Die zadel is honderd, neen, duizend paarden waard. Hoort ge dat ? Duizend paarden ! Tien duizend paarden ! Honderd duizend...

— Zeg dan effenaf een millioen, smakte Suske tusschen zijn eten in. En waarom is hij zooveel waard ?

— Degene die op die lor zit, zooals ge zegt, heeft zich maar te wenschen waar hij wil om dadelijk zijn wensch verhoord te zien. Ik zeg U, keerde hij zich

tot zijn tegenstrever, dat die zadel van mij is, van mij, van mij !

— Neen, van mij ! hilde de ander.

Suske stampte tegen de knoesels van de twistenden.

— Zwijgt toch, ellendige ruziemakers, riep hij. Straks gaat ge elkander nog opeten. Ik heb een voorstel. Bukt u. Nog lager. Ge zijt echte wolkenkrabbers ! Lager nog. Zoo. Als ge aldus voortgaat met twisten dan staat ge hier nog morgenavond. Luistert. Ginder, te midden van het bosch, ligt een open plek. Ik zie er iets blinken. Zeker een vijver ? Wie nu het eerst tot aan die plek loopt is de winner en hem hoort de zadel toe. Aangenomen ? Vooruit dan. Eén, twee... drie !...

De grond begon te daveren onder het geloop van het tweetal.

— Wat is dat voor een zadel ? vroeg de muzikant zich af. Honderd duizend paarden waard, die lor !

Hij zette er zich op neer, keek de loopers na, at voort en bezag toen, zuchtend, den glazen berg.

— Was ik daar maar boven, mompelde hij.

Opeens kreeg hij een snok dat hij bijna onderst boven sloeg, en voor hij van zijn verbouwereering in evenwicht was, zat hij boven op den berg.

— Is dat een vliegen ! riep hij naar zijn adem snakkend, en dan nog zonder iemand te verwittigen. Laat ons eens kijken, waar we hier zijn.

Hij zag, in 't begin, niets dan een groote vlakte. In plaats van een met gras begroeide weide was het allemaal glas, zoo helder en zoo schoon als kristal.

Verder, heel in de diepte, op een grond van groene beemden verreës een kasteel, heelemaal in den witten marmer. Daar lag een water om waarin zwanen zwommen. Er waren zeven torens te zien en de ramen der vensters waren van goud of iets dat daar op trok, want het blonk schoon in Suske's oogen.

Als Suske dat zoo allemaal bekeken had draaide hij zich om en keek naar de diepte, naar de gepolijste helling van den berg, heet van zon en glansrijk als een Venitiaansche spiegel. Beneden stonden de reuzen en staken de vuisten naar hem op en riepen hem bonte namen toe hard en gemeen, zooals alleen wilden dat kunnen. Suske moest er om lachen, boog zich voorover naar zijn rieten Panfluit en begon te spelen :

« Moeder snij een boterham
'n Boterham,
De Reus is gram.
Keere weêrom, reuze, reuze
Keere weêrom, reuzegom.

Hierna stak hij zijn tong uit, wuifde vriendelijk met de hand en wenschte zich voor de poort van 't kasteel.

Roefff ! En hij was er.

't Was een witte poort, met blinkende nageltjes beslagen en met gouden lijsten rond. Er lag een zware klopper op van zuiver goud. Suske wilde hem opheffen, maar kon zulks niet met één hand. Hij moest alle macht bijzetten om hem met twee handen naar omhoog te duwen en toen liet hij hem vallen. Er klonk een zware dreun als uit een orgelpijp en trilde na, wel vijf minuten lang.

Hij wachtte. Een witte kraai die op een der torens lag te slapen, schoot wakker en stiet een galgenschreeuw uit. Toen werd alles stil. Ze schenen in dit geheimzinnig kasteel allemaal te slapen.

Hij liet den klopper nog eens vallen en dan nog eens. Telkens schreeuwde de kraai en blaasde naar Suske. Niemand was te hooren noch te zien.

't Begon Suske te vervelen. Ongeduldig stampte hij met zijn schoenen op de witte poort dat de scharren er in stonden. Toen nam hij den zadel en lapte hem tegen het houtwerk dat het een gansche slag gaf en de kraai verschrikt wegvloog.

Dat hielp. Men had hem gehoord. Een oud wijf opende de poort. Zij had soldatenlaarzen aan. Haar gelaat was gerimpeld als een overrijpe appel. Roode oogen loerden van tusschen blauwe wenkbrauwen, achter de mika van een grooten bril. Haar neus was krom en gehoornd als die van een gier en raakte een dunne spleet die haar mond moest verbeelden.

Suske had al veel vrouwen gezien, schoone en leelijke, maar zóó een, neen, nog nooit, nog nooit van zijn leven ! Hij sloeg zijn hand voor den mond om het niet uit te proesten van lachen en hij mompelde :

— Miss Glazenbergium !

Het wijf keek hem scherp in de oogen.

— Wat moet ge hier ? vroeg zij.

— Eten en logist, zei Suske op denzelfden brutalen toon dien het wijf gebruikte.

— Kom er dan maar in ! snauwde zij hem toe.

Suske stapte, met den zadel onder den arm, binnen. De deur viel achter hem dicht.

Op ditzelfde oogenblik begon hij al zijn instrumenten te bespelen en ging het met mozaïek belegde plein over, plechtig en grootsch en luidruchtig of een gansch regiment naar binnen rukte.

De oude ging hem voor en bracht hem in een groote kamer waar de tafel gedekt stond of men hem verwachtte. Hij wierp den zadel in een hoek, nam

zijn beiaard van het lokkige hoofd en boog diep en beleefd voor zijn gastvrouw onder 't gerinkel der vroolijke klokjes.

— Suske van Schil, mevrouw. Ik heb de eer u te groeten en u dank te zeggen voor 't gulle onthaal.

't Wif antwoordde niet, wees hem een stoel aan, gaf hem te eten en te drinken en bleef hem zuur bekijken.

— Hoe komt die boemelaar met zijn muziekdoos en al dat lawijd hier op den berg ? vroeg zij zich af. En waarvoor komt hij hier ? Maar of het hem gelukken zal hier zoo gemakkelijk heen te gaan zullen we zien.

Suske hoorde haar wel mompelen en zag haar zuur gelaat. 't Kon hem niet schelen, hij at smakelijk tot zijn maag gevuld was.

— Het heeft me goed gesmaakt, Dame, zei hij. Zeer goed zelfs. Ge hebt een goede kokin. De wijn is koel en fijn. Mijn compliment ! Ik had honger als een wolf, want het was een heelen korvée om dien glazen berg te vinden.

— Hoe hebt ge het gedaan gekregen om er op te geraken ? vroeg de oude.

Suske lachte.

— Ik kan tooveren ! antwoordde hij.

— Goed, mijnheer de tovenaer. Nu ge hier zijt moet ik u zeggen dat gij al uw toovermacht zult moeten aanwenden om de drie voorwaarden te vervullen die ik u zal opleggen, wilt ge hier weder weggkomen. Anders houd ik u achter grendel en slot en kunt gij een kruiske maken over uw jong leven.

Suske lachte nog luider.

— Ach, vrouwke, zei hij, ge zult me niet bang maken. Al de reuzen van uw heksenbosch konden dat niet eens !

— Hebt ge dan de reuzen ontmoet ? En waarom hebben ze u niet opgegeten ?

— Wel, Wollepot ! riep Suske. Ze gingen loopen van mij. 't Zijn me de reuzen die gij in uw dienst hebt.

— Ik zal hen zulks inpeperen ! riep 't wif nijdig. Wilt ge mij volgen naar uw slaapkamer ?

— Gaarne, Dame, ik heb een zwaren dag achter den rug.

Zij bracht hem naar een kamer heelemaal van zilver. Te midden dezer kamer stond een gouden bed, onder een prachtigen hemel. De lakens en sargies waren van kostelijke zijde.

— Slaap wel, Dame ! zei Suske.

Hij ontgespte zijn trommel en orgeltje en wierp zich gansch gekleed te bed.

Zonder een tegengroet vertrok de oude met zware stappen als die van een gendarm. Suske hoorde haar nog een tijdje grommelen en sliep in, gelukkig als een kind.

Toen hij des morgens wakker werd dacht hij eerst dat hij in den hemel was. Stilletjes aan klaarde de werkelijkheid voor hem op. Hij sprong uit 't bed, liep naar 't venster en zag, beneden, een ruime binnenplaats. Maar niemand te zien, niemand te hooren. De morgenzon lag spierwit tegen de marmeren muren zoodat het hevige licht in de oogen van Suske pikte.

Op dit oogenblik werd de deur der slaapkamer geopend. De heks trad binnen.

— Goeien morgen ! zei Suske.

— Wasch en kleed u ! beval zij. Uw eten staat klaar.

Suske bromde op denzelfden toon haar achterna, maar toch waschte hij zich, trok zijn kleederen aan en zocht naar zijn instrumenten. Ze waren verdwenen.

— Jamaar ! Jamaar ! riep hij, dat gaat zóó niet. Ik zal hier den heelen boel kapot slaan als men mijn goed niet teruggeeft !

Vol woede liep hij naar beneden. In de eetzaal zag hij de heks. Vooraleer

hij een woord kon spreken beval zij kort weg :

— Eet !

Onwillekeurig gehoorzaamde Suske. Op tafel stond een bord gevuld met geboterd kramiekbread. Uit een tas geurde lekkere chocolade. 't Servies was van klinkklaar goud.

Al etend verdween Suske's woede. Hij at en smakelijk. 't Was allemaal zoo keurig, zoo vorstelijk, zoozeer verschillend van het gure uitzicht der gast-vrouw.

— Waar zijn mijn instrumenten ? vroeg hij, van tafel opstaande.

— Die hebt ge niet noodig, antwoordde de heks. Hier wordt geen muziek gemaakt.

— 't Is hier toch geen doodenhuis ! hernam Suske.

— Volg mij, beval de heks voor eenig antwoord.

Suske keek naar den hoek waar hij den avond te voren den zadel had gelegd.

— Is die ook al weg ? kreet hij. Geef mij mijn zadel terug.

— Gij bezit geen paard en hebt dus ook den zadel niet noodig.

— Wat heb ik dan eigenlijk noodig als ik mijn eigen goed niet mag gebruiken ? vroeg Suske verbolgen. Geef me alles terug wat mij toebehoort, ik wil uit uw marmeren kot, ik wil weg en dadelijk nog.

't Wif lachte.

— Ge hebt me gisteren gezegd dat ge tooveren kunt. Gebruik uw toovermacht om uw goed terug te krijgen.

Suske stond daar machteloos. Hij had lust om die lachende heks den gouden chocoladepot naar het hoofd te werpen. Hij voelde echter dat het hem niets zou baten en hij geheel in haar macht was.

— Ge wilt van hier weg ? hernam de heks. Ik zei u gister dat gij hiertoe eerst drie voorwaarden moest vervullen. Vandaag zullen wij met de eerste beginnen.

— Vooruit dan maar, hoe eer hoe liever !

— Ge hebt waarschijnlijk gezien dat er een groote vijver rond het kasteel loopt. Deze is vijftig meter diep, en twintig breed. Hier is een vingerhoed. Met dezen zult gij, voor de avond valt, den vijver ledig scheppen en de zich daarin bevindende visch soort bij soort leggen. Pak aan !

Zij moest hem den vingerhoed met geweld in de handen duwen want Suske gaapte haar als wezenloos aan.

— Staat daar nu niet te treuzelen, man. Ik spreek toch een duidelijke taal. Kom maar langs hier.

Zij bracht hem buiten het gebouw, op den oever van den vijver, langs een trap aan het water.

— 't Is een kinderspel voor een toovenaar ! spotte zij.

En weg was zij.

Daar stond nu Suske met den vingerhoed in de hand, zoo klein, dat hij hem niet eens aan zijn pink kon schuiven.

— Dat wijf houdt me voor den aap ! sprak hij. Had ze mij dan maar liever een peperlepeltje gegeven, 't zou even vlug gaan. Houd er den moed maar in, Suske !

Hij schepte en telde, telde en schepte gedurende een paar uren. Toen liet hij het staan en zette zich neder.

— Miss Glazenberghium had me even goed kunnen opleggen een stuk uit de zon te bijten. Onbegonnen werk, Suske.

Hij keek rond zich. De vlakke schitterde als myriaden parels. Blauw was de lucht en wit de zon die de stilte brandde als gloeiend lood, op den vijver zwommen de zwanen die Suske bekeken als een wonder.

— Ach, mijn lieve zwanen, sprak hij hen toe, komt me redden als weleer Lohengrin de ongelukkige Elza. Tot dank zal ik iederen dag van mijn leven het « Zwanenlied » zingen en u aldus steeds herdenken.

De zwanen roerden niet. Wellicht was Lohengrin elders of oordeelde hij dat de taak die Suske opgelegd was, niet uit te voeren was.

— Doe het dan zelf, oude heks ! riep Suske.

Hij verborg zijn gelaat in de handen. De arme muzikant schreide, de tranen droppelden door zijn vingers.

Eensklaps hoorde hij het deurke, achter zich, opengaan.

— Zeker mijn middagmaal, mompelde hij.

Hij keek om. Wat hij zag deed hem opspringen met een blijden kreet. Een beeldschoon meisje, met een korf aan haar hand, stond voor hem. Als een galante jongeling boog hij diep voor haar.

— Waarom schreit ge, mijn vriend ? vroeg hem het meisje op deelnemen-den toon.

— Schrei ik ? vroeg hij hij verschrikt. Dat gebeurde mij niet meer sinds den dood mijner arme moeder.

— Uw gelaat is gansch nat, mijn vriend. Wat scheelt er toch ?

Suske vertelde haar waartoe hij gedwongen werd. Hij liet haar het vingerhoedje zien en wees met een wijd gebaar den grooten vijver.

— Wie, wie ter wereld is daartoe in staat ? zuchtte hij. Ik niet ; niemand vermag dat !

Lachend schudde het meisje het hoofd.

— Jongen, jongen, sprak zij. Waarom den moed zoo spoedig laten zakken ? Ge hebt den glazen berg beklommen, wat niemand vóór u vermocht, het zal u verder ook wel gelukken !

— Dat wel, jonkvrouw. Maar de glazen berg bestijgen is kinderspel tegen het werk dat men van mij eischt. Er is hier water genoeg om het gansche bosch met zijn reuzen te verdrinken.

— Kom, eet nu eerst en slaap dan wat. Alles zal zich wel schikken.

Zij zette het korfje voor hem en hij at. De tegenwoordigheid van het meisje beurde hem op en hij vergat zijn verdriet. Zijn oog was steeds op de wonderzoete verschijning gericht. Zij was zoo schoon als de zon en rook als een volle tuin leliën.

Toen hij verzadigd was, viel hij in een diepen slaap. Het meisje draaide aan een ring, dien zij aan een harer vingers droeg en beval :

— Zwanen op den oever, water naar boven, visschen er uit !

Op minder dan men één tellen kon was het geschied. De vijver was ledig, de visschen lagen soort bij soort.

Suske ontwaakte en keek zich de oogen uit naar het wonder. De vijver droog, al de visschen op groote rijen geordend.

— Wel, Wollepot ! juichte hij. Hebt ge van uw leven !

Het meisje sprak :

— Let nu op wat ik u zeggen ga. Hier ligt een visch afzonderlijk. Wanneer de oude u vragen zal waarom deze visch niet bij zijn soort ligt, zult gij hem in haar gelaat kletsen en zeggen : Dat is voor u, leelijke heks !

— O, riep Suske, met veel plezier !

Het meisje legde nu haar vinger op den mond, beduidend dat hij over het gebeurde zou zwijgen, groette hem met een bekoorlijken glimlach en verdween.

Suske keek lang naar de plaats waar zij onzichtbaar was geworden ; toen hij al met een keer 't gelaat van de tooverheks ontwaarde.

— Dag en nacht ! mompelde Suske. De eene stralend als het licht, de andere vaal als de duisternis.

Hij groette haar uit beleefdheid. De heks grimde boos :

— Gij kunt dan toch tooveren !

— Hebt ge daaraan ooit getwijfeld, edele dame ? vroeg Suske spottend.

— Wat beteekent die visch die daar alleen ligt en niet bij zijn soort ?

De jongeling raapte den visch op en, hoe pijnlijk het hem nu ook was, sloeg denzelfde in 't gelaat der oude.

— Daar, zei hij, dat is voor u, leelijke heks !

Het wijf wierp een venijnigen blik op Suske, maar sprak geen woord. Het scheen geschreven dat het zoo moest zijn.

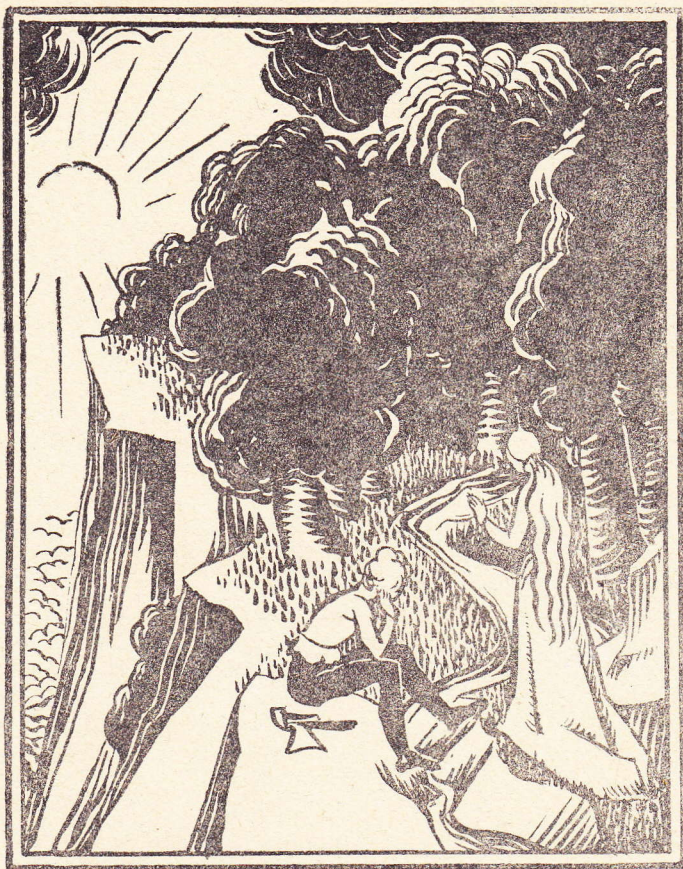
Even als den vorigen dag kreeg Suske zijn avondmaal. Hij vroeg nogmaals naar zijn instrumenten, maar de oude gaf kort en knorrig een ontkennend antwoord.

— Dat is nu de eerste maal, sinds lange jaren, dat ik zonder muziek moet gaan slapen.

— Ge zult weldra geen lust en geen behoefte meer hebben om gejack te maken ! spotte de heks, tevreden dat zij zich om haar teleurstelling wreken kon. Ga naar bed !

Den volgenden dag, na het ontbijt, bracht de heks hem, langs de andere zijde van het kasteel, aan den zoom van een onmetelijk bosch.

— Al wat hier boven den grond staat, die struiken en boomen, zult gij,

vóór de avond valt, omhakken, in half-houten kapittelen en netjes opeen stapelen. Hier is uw gerief.

Zij overhandigde hem een bijl, een hamer en twee keggen. De bijl was van lood, de hamer van glas, de keggen van blik. Bij den eersten slag barstte de hamer, plooide de bijl, waren de keggen onbruikbaar.

— De oude mag mij in een papegaai veranderen, wanneer ik vandaag, zonder ander materiaal aan 't werken ga. Ik ben hier niet gekomen om voor den aap gehouden te worden.

Verdrietig zette hij zich néér en keek uren lang in de donkere schaduwen van het heerlijke woud.

Des middags bracht hetzelfde meisje hem te eten. Zij bemerkte hoe droevig hij weder gestemd was en beurde hem op.

— Wees nu niet kleinmoedig, mijn vriend, lispelde zij en vóóral werp geen vlek op uw blijmoedig hart. Ik zal u helpen. Eet en doe daarna een goed dutje.

Hij nam dankbaar het eten uit haar handen, gebruikte het middagmaal, zijn dankbare oogen gericht op haar aanminnelijk wezen, en viel toen in een diepen slaap.

Het meisje draaide aan haar ring en beval :

— Boomen en struiken tegen grond, alle hout gekloven en netjes in mijten opgesteld.

De boomen werden als omgekegeld, de spaanders vlogen in 't rond, de stammen en takken werden op gelijke maat gezaagd, gekloven en opeengestapeld. Van het uitgestrekte bosch bleef geen boom meer geheel. Hierop zette zij zich naast den slapende neder en aanschouwde hem met stralende oogen :

— Morgen, morgen, lispelde zij, als God het wil, zal ik vrij zijn.

Suske werd wakker en het eerste wat hij zag was de hemel harer blauwe oogen.

— Uw werk is gedaan, mijn vriend, sprak zij, behalve dat ééne takje. Als de oude van avond komt zult gij haar met dien tak in 't gelaat slaan en zeggen : « Dit is voor u, leelijke heks ! »

— Moet dat werkelijk ? vroeg Suske. Gister speet het mij toen ik haar dien pladijs in 't gelaat kletste.

— Het kwaad moet hier met het kwaad bestreden worden, zei het meisje. Het is erg, maar het kàn niet anders.

Hierop verdween zij.

Na zonsondergang kwam de heks, zag het bosch daar netjes gekloven en bemerkte het takje. Zij vroeg wat zulks beteekende. Suske nam den tak, sloeg haar daarmede in het aangezicht, zeggend :

— Dit is voor u, leelijke heks !

— Kom eten, gaf zij toornig tot antwoord, en dan moogt ge weer eens zonder muziek gaan slapen.

Des anderendaags zegde hem de heks :

— Vandaag moet ge het gister gehakte hout op één stapel leggen en verbranden. Wanneer gij zulks, tegen den avond, gedaan hebt, zult gij vrij mogen heengaan.

— Met mijn instrumenten ?

— Ja.

— En mijn zadel ?

— Met gansch uw rommel !

— En de prinsessen ?

— Welke prinsessen ?

— Die gij ongerechtig gevangen houdt, of denkt ge misschien dat ik hier gekomen ben voor uw schoone oogen ?

— Er zijn hier geen prinsessen, muzikantje ! Ach, wat zal het een mooi weertje zijn, het gewelf van den hemel zal smilten.

Zij wreef zich de beenderige handen. Het spleetje onder haar gierneus ging wijd open en ze lachte, terwijl haar oogen als kolenvuur gloeiden, achter de mika van haar blik.

Suske liet zich door al het gegrinnik en die valsche vreugde niet van de wijs brengen.

De heks ging met hem naar de houtstapels die zich kilometers ver uitstrekten.

— Opeen stapelen, jongen, allemaal opeen, tot tegen de wolken. Ginder boven zult ge een prachtig zicht hebben ! Koeragie !

— En waarmede zal ik er den brand in brengen, Dame ?

— Hier is een kaarsje. Behelp er u mede.

— Maar voor ik met het opeenstapelen klaar ben, is dat stompeltje al lang opgebrand !

— Als ge vlug werkt zal er nog vlam genoeg overblijven om de rest van de wereld in brand te steken.

Suske aanschouwde met trieste oogen het te verrichten werk. Wie kon dat hout, in één dag, in honderd dagen, in honderd jaren versjouwen ? Suske niet, heel zijn dorp niet, duizend kloeke mannen niet !

— Kap me maar in saucissen ! zei hij. Ik geef het op.

Hij keerde zich om. De heks was verdwenen, met het kaarsje.

— Dat is gemeen ! riep Suske. Die oude zit vol valsche knepen !

In plaats van aan den arbeid te gaan, vlijde hij zich op den grond, mompelend :

— Aan het onmogelijke is niemand gehouden ! Dààrom lachte de heks zóó geniepig ! Komaan, niemand kan zijn noodlot ontloopen. Ik wilde een dag ouder zijn !

Even als de twee vorige dagen kwam het meisje hem, des middags, te eten brengen. Zij bemerkte zijn diepe troosteloosheid en sprak hem hoopvolle woorden toe.

— Moed, mijn vriend, wie over den kop kan, geraakt nog makkelijker over den staart. Eet en doe daarna gerust uw middagslaapje.

— Als 't vandaag met mij moet beslist worden, sprak Suske, dan wil ik toch mijn buikske voor de laatste maal vullen.

Hij at, dronk, en legde zich te slapen.

De jonkvrouw draaide aan haar ring. Het hout schaarde zich te saam, stapelde zich opeen, torenhoog, tot boven de wolken, in onzichtbare verten. Toen begon het te branden. De zon verduisterde onder den dikken rook. 't Werd als avond.

Suske werd van de warmte wakker.

— Wel, Wollepot ! kreet hij. Wat een oven ! Wat een vuur ! Goed, kind, hoe zal ik u dit alles kunnen vergelden. Zonder u werd ik hier als een mug tegen den muur doodgeslagen.

— Ge zult me gelukkig maken, mijn vriend, met letterlijk mijn voorschriften op te volgen. De heks zal niet lang meer wegblijven, denkend dat de avond valt. Zij zal u allerlei bevelen geven en u gebieden, te midden der vlammen, een nog niet brandend stuk hout te halen. Doe al wat zij u bevelen zal. Doet gij het niet, dan zult gij en ik ellendig in het vuur omkomen.

— Voor u wil ik door tien vuren loopen ! riep Suske geestdriftig.

— Als gij den stok uit de vlammen zult gehaald hebben, zult gij de heks bij de handen vatten en haar den vlammenpoel inslingeren. Hebt gij mij goed begrepen, mijn vriend ?

— O, ja, jonkvrouw. Ik zal alles doen wat gij mij oplegt. Zal ik daarna de prinsessen mogen zien ?

— Gij zult het meisje zien, wiens kleedje gij aan den oever der beek hebt opgeraapt.

— Wat maakt gij mij gelukkig ! riep Suske. Hij wilde haar aankijken maar 't meisje was spoorloos verdwenen.

De rook van den reuzenbrand hing over de wereld als een vool. De zon verdween, het werd donker. De heks kwam aangestrompeld. Ondanks de hitte scheen zij van koude te rillen. Onophoudend kreunde zij :

— O, wat is het koud ! Mijn gebeente bevriest. Ik huiver over gansch mijn lichaam. Haal me dien stok uit het vuur, dien dààr, die niet wil branden. Als ge dit gedaan hebt moogt ge vrij heengaan !

Onvervaard liep Suske het vuur in. De vlammen deerden hem niet. Hij kwam weldra met den stok terug, legde hem op den grond en zie ! De stok veranderde in het beeldschoone meisje dat hem driemaal zoo mirakuleus geholpen had. Zij was schitterend gekleed en riep jubelend uit :

— Ik ben de koningsdochter en vrij ! Dank, mijn redder !

— Ik zal u danken ! knarsetandde de heks.

Zij wilde de prinses vatten om haar in het vuur te werpen. Suske was haar echter voor. Hij greep de oude bij de polsen vast en daar ging zij, als een door 'n kanon uitgespuwd projektiel, den vlammenpoel in, dat de gensters opstoven als een vuurwerk. Als een dor houtje schoot ze in brand en was dadelijk verteerd.

— Het vuur verzuivert het onreine van de wereld! zei onze muzikant. Kom, kind, ik ga op zoek naar mijn instrumenten, ik moet er een lied opzetten, ik moet hier vandaan !

— Mag ik met u meegaan, mijn vriend ? smeekte het meisje. Gij hebt mij uit deze bittere gevangenis gered. Mijn zusters bevinden zich, op dit oogenblik, reeds in het koninklijke paleis, blijde en verlost, aan het harte van onze lieve moeder en van onzen goeden vader. Ik schenk u mijn hand, mijn lieven redder, gij zevenvoudigen troebadour, die vol goedheid zijt en vol muziek.

— Troebadour, mijn goed meisje, troebadour. Ik ben het gewonnen en geboren. Maar prins, neen, dat is me te hoog.

— De liefde en de schoonheid verheffen en veredelen de menschen. Mijn ouders zullen gelukkig zijn onzen redder te mogen danken.

— Dat gaat me! riep Suske opgetogen. En komt ge dan in mijn huizeke wonen ?

— Ik zal u volgen, overal waar gij het zult willen, al was het tot in Siberië.

— Wat zal ik gelukkig zijn ! riep de muzikant vroolijk. Bijwijlen bleek mijn huizeke me toch zoo eenzaam !

Zij gingen arm in arm naar het kasteel. De prinses tooide zich met haar schoonste juweelen en Suske Van Schil met zijn instrumenten. Onder zijn kin bevestigde hij de zevenrietige Panfluit, op zijn rug de groote trommel, triangel, bekken, orgeltje, op zijn dichten, blonden haarbos den bellenden tiphoed. Nu werd de stilte in het betooverde slot verbroken. Hel op en dreunend klonk het

jubellied van Suske. Al wat hij voelde aan jeugd, blijdschap, geluk en liefde, werd vertolkt langs zijn instrumenten in een meeslepend concert. De prinses bezag hem met zoete blikken. Wat groeide Suske in haar hart. Wat was hij prachtig en schoon ! Net een Lohengrin.

Zij verlieten de gevloekte plaats. Achter hen klonk een verschrikkelijk gedruisch. Zij keken om. De tooverburcht was verdwenen, de glazen berg voor hen in de ruimte verzonken.

— Och, God, riep Suske, nu is mijn zadel ook naar de maan ! Maar kom, de zaak is nu ineens opgelost. De zadel hoorde mij niet toe, en de reuzen zullen er nu ook niet meer moeten om vechten.

— Den zadel hebben wij niet noodig, mijn vriend. Ik heb wat beters. Waar wilt ge zijn ?

— Eerst gaan we naar uw ouders om hen hun zegen te vragen. Daarna keeren wij naar onze lieve Kempen terug en zullen daar, te midden de hei, de bosschen en de bloemen leven. 'k Zal u de overweldigende schoonheid van mijn streek laten bewonderen, lieveke. Er is geen enkele woelige hoofdstad ter wereld die met de mooiheid, het genot en de poëzie van onze stille Kempen kan vergeleken worden.

— Wij zullen er tevreden zijn, sprak het meisje met stralende oogen. Wat gij zegt, zal wel waar zijn, mijn vriend. Met Gods hulp en onze grenzelooze liefde, zal ons leven alles in goedheid en geluk overtreffen.

Zij draaide aan haar ring. Suske werd opgenomen en zij zwierven over bosschen, velden, weiden, dorpen en steden.

Hij vertolkte op de Panfluit de verrukking zijns harten en de zaligheid van zijn ziel.

De vogels zwegen en luisterden, de arbeiders staakten hun werk en keken naar de hooge, blauwe lucht, zagen een schitterend licht, al een bolied door de ruimte klieven, hoorden het gouden geluid van de muziek en allen ter wereld voelden de schoonheid van den dag en de beteekenis van het jubelend lied.